

بیانیه به مناسبت اول ماه مه، روز جهانی کارگر
پیش‌سوی پیروزی، از خیابان تا کارخانه، همگام با انقلاب
کارگران، زحمتکشان و مبارزان راه آزادی!

اول ماه مه امسال در شرایطی فرا می‌رسد که ایران نه در آرامش پیش از طوفان، بلکه در میانه یکی از عظیم‌ترین جنبش‌های
انقلابی تاریخ معاصر خود قرار دارد. امروز، صدای مطالبات طبقه کارگر با فریاد آزادی‌خواهی کل جامعه گره خورده است.
این تقارن تاریخی، تنها یک رخداد تقویمی نیست؛ بلکه فراخوانی است برای برعهده گرفتن تکالیفی سنگین که تاریخ بر دوش
ما نهاده است.

یا ما سرخضم را بگوئیم به سنگ

یا او سر ما به دار سازد آونگ

القصة ! در زمانه ی پرنیرنگ

یک کشته به نام به که صد زنده به ننگ! (فرخی سیستانی)

۱. از مطالبات صنفی تا افق انقلابی

سال‌هاست که طبقه کارگر ایران در خط مقدم ایستادگی علیه استثمار و بی‌عدالتی بوده است. اما امروز، زمان آن فرا رسیده
که از حصار مبارزات پراکنده و صرفاً صنفی عبور کنیم. اگرچه نان، مسکن و دستمزد عادلانه حق مسلم ماست، اما تجربه
نشان داده که تحقق پایدار این خواسته‌ها بدون تغییر ساختارهای کلان سیاسی و اجتماعی ناممکن است. ما باید مطالبات خود
را تا سطح ضرورت‌های جنبش انقلابی ارتقا دهیم و سهم بنیادین خود را در این تحول بزرگ ادا کنیم. جنبش خونین دی ماه
۱۴۰۴ آتش خشم سوزان مردم ما در برابر نزدیک به نیم قرن سرکوبگری و جنایت و خفقانی است که رژیم اسلامی برای
غارت دسترنج توده‌های کار و زحمت بر ما حاکم کرده است. یک نظام سرپا تزویر و خشونت و دزدی و گروگان‌گیری و
مزدورپروری که تا کنون سه جنگ خانمانسوز را بر کشور ما تحمیل کرده است.

۲. ضرورت حیاتی تشکیل‌یابی شورایی

راه پیروزی از مسیر سازمان‌یابی می‌گذرد. گرایش شورایی بر این باور است که قدرت واقعی در دست تولیدکنندگان ثروت و
خدمات است، مشروط بر آنکه آگاه و سازمان‌یافته باشد. در این راه دو وظیفه و تکلیف تاریخی و نجاتبخش که لجزه‌ای در
انجام آن تعطل جایز نیست عبارتند از:

اول تشکیل شوراهای مستقل از طریق ایجاد هسته‌های مقاومت و شوراهای محیط کار، که نه تنها ابزار چانه‌زنی، بلکه
زیربنای اداره آینده جامعه به دست خود مردم است.

دوم غلبه بر پراکندگی ناشی از صنف‌گرایی در مبارزات و اعتراض‌های مطالبه‌محور. باید بر عقب‌ماندگی‌های ناشی از
سرکوب و پراکندگی‌های ناگزیر غلبه کرد. تنها با پیوند خوردن شوراهای کارگری با کمیته‌های محلات و جنبش‌های دانشجویی
و زنان است که می‌توان جبهه‌ای واحد علیه استبداد شکل داد.

۳. فرصتی تاریخی برای یک انقلاب دموکراتیک و ملی

ما در یک سرفصل تاریخی ایستاده‌ایم. پیروزی انقلاب دموکراتیک و ملی ایران در گرو حضور فعال، مصمم و سازمان‌یافته
طبقه کارگر است. کارگران نباید تنها نظاره‌گر یا دنباله‌روی حوادث باشند؛ بلکه باید به عنوان نیروی پیش‌ران و آگاهی‌بخش،
تضمین‌کننده عدالت اجتماعی در فردای پس از پیروزی باشند.

مسیر دشوار و راه ناهموار است، اما چاره‌ای جز این نیست. رهایی کارگران تنها به دست خود آنان میسر است و این رهایی،
از مسیر رهایی کل جامعه می‌گذرد.

زنده باد همبستگی جهانی کارگران!

پیروز باد جنبش انقلابی مردم ایران!

برقرار باد قدرت شورایی!

اول ماه مه ۲۰۲۶ (۱۱ اردیبهشت ۱۴۰۵)